

Sygn. akt II A Ka 136/20

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 12 października 2021r.

Sąd Apelacyjny w Warszawie w II Wydziale Karnym w składzie:

Przewodniczący Sędzia Sądu Apelacyjnego Ewa Gregajtys (spr.)

Sędziowie Sądu Apelacyjnego Anna Zdziarska

Sądu Okręgowego (del.) Paweł Dobosz

Protokolant sekr. sąd. Adriana Hyjek

przy udziale Prokuratora Lesława Bożka

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 12 października 2021r.

sprawy:

1. R. G., syna J. i B. z d. K., urodzonego (...) w W.,

2. T. M., syna A. i K. z d. (...), urodzonego (...) w W.

oskarżonych z art. 258 § 2 kk i z art. 13 § 1 kk w zw. z art. 282 kk w zb. z art. 157 § 2 kk w zw. z art. 65 § 1 kk

na skutek apelacji wniesionych przez obrońców oskarżonych

od wyroku Sądu Okręgowego w Warszawie z dnia 15 października 2019r. w sprawie sygn. akt XII K 112/18

1. utrzymuje w mocy wyrok w części zaskarżonej wobec oskarżonego R. G. a w całości wobec oskarżonego T. M.,

2. zasądza od oskarżonych na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe postępowania apelacyjnego w częściach równych, w tym kwoty po 460 (czteryście sześćdziesiąt) zł z tytułu opłaty za drugą instancję.

UZASADNIENIE

UZASADNIENIE		
	Sygnatura akt	<i>II A Ka 136/20</i>
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	2	

1. **CZĘŚĆ WSTĘPNA**

1.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji

Wyrok Sądu Okręgowego w Warszawie z dnia 15 października 2021r. XII K 112/18.

1.2. Podmiot wnoszący apelację

oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego

oskarżyciel posiłkowy

oskarżyciel prywatny

obrońcy oskarżonych

oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego

inny

1.3. Granice zaskarżenia

1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia

na korzyść

na niekorzyść

w całości – obrońca oskarżonego T. M.

w części

#

co do winy – obrońca os. (...)

#

co do kary

#

co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia

<i>1.3.2. Podniesione zarzuty</i>		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	<i>art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia</i>	
#	<i>art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia</i>	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	

1.4. Wnioski

#	<i>uchylenie</i>	#	<i>Zmiana</i>
---	------------------	---	---------------

2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy

2.1. Ustalenie faktów

<u>2.1.1. Fakty uznane za udowodnione</u>					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
<u>2.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione</u>					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	

2.2. Ocena dowodów

<u>2.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów</u>		
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu
	Postanowienia z akt sprawy V K 170/08 SO Warszawa-Praga w Warszawie w przedmiocie:	Wymienione dokumenty nie budzą żadnych zastrzeżeń w zakresie ich wiarygodności.

	<p>-przedstawienia zarzutów k. 2926-2927, 2929-2933, 2957-2958, 2961-2966,</p> <p>-wyłączenie materiałów do odrębnego rozpoznania i połączenie k. 2934-2956, 2959-2960, 2980-2999, 3000,</p> <p>- zamknięcia śledztwa k. 3001;</p> <p>Kopia wyroku SO Warszawa-Praga w Warszawie z dnia 24.04.2017r. w sprawie V K 170/08;</p>	
--	--	--

<p><u>2.2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)</u></p>		
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu

<p>3. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków</p>		
Lp.	Zarzut	
	<p><u>Apelacja obrońcy oskarżonego R. G..</u></p> <p>I. w zakresie przestępstwa z art. 258 § 2 kk z pkt. I wyroku - obraza art. 7 kpk i art. 410 kpk przy ocenie materiału dowodowego sprawy (w szczególności zeznań R. B.) skutkująca wyciągnięciem nietrafnych wniosków co do udziału oskarżonego</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadne – wszystkie zarzuty obu apelacji;</p>

w zorganizowanej grupie przestępczej tzw. szkatułowej w okresie od 8 kwietnia 2011 roku do 3 listopada 2011r.

II. w zakresie przestępstwa z pkt. II wyroku z art. 13 § 1 kk w zw. z art. 282 kk w zw. z art. 65 § 1 kk z pkt – obraza art. 7 kpk i art. 410 kpk przy ocenie materiału dowodowego sprawy i nietrafne przyjęcie, że oskarżony uczestniczył w wymuszeniu rozbójniczym na terenie targowiska w K.;

III. w zakresie przestępstwa z pkt. IV wyroku z art. 258 § 2 kk:

- naruszenie prawa procesowego – art. 439 § 1 pkt 9 kpk w zw. z art. 17 § 1 pkt 7 kpk – poprzez prowadzenie postępowania co do tego czynu, w sytuacji gdy przed wszczęciem postępowania w tej sprawie przed Sądem Okręgowym dla Warszawy-Pragi w Warszawie toczyło się postępowanie mające za przedmiot udział oskarżonego w zorganizowanej grupie przestępczej o charakterze zbrojnym, zaś zarzucone tam czyny miały mieć miejsce w okresie od czerwca 2003r. do grudnia 2006r. a w dniu 24 kwietnia 2017r. zapadł nieprawomocny wyrok a prokurator dysponował tymi dowodami, które stanowiły podstawę oskarżenia w sprawie rozpoznawanej,

- naruszenie art. 7 kpk i art. 410 kpk przy ocenie materiału dowodowego na okoliczność tego zarzutu, gdy wniosek ten jest sprzeczny z dowodami w

*postaci zeznań Z. G. (1), D. K.,
A. G. i R. B..*

**Apelacja obrońcy oskarżonego
T. M..**

*I. – IV. Obrza art.
7 kpk poprzez dokonanie
dowolnej a nie swobodnej
oceny dowodów z zeznań Ł. A.,
A. S., D. G., R. B.;*

*V. Obrza art. 6
kpk w zw. z art. 370
kpk poprzez uniemożliwienie
stronom zadawania pytań
świadkowi D. G., gdy świadek
pomimo skorzystania z prawa
odmowy składania zeznań
odpowiedział na pytania sądu;*

*VI. Obrza art. 7 kpk poprzez
dokonanie dowolnej a nie
swobodnej oceny dowodu z
wyjaśnień oskarżonego.*

*VII. Obrza art. 7 kpk poprzez
dokonanie dowolnej a nie
swobodnej oceny dowodów z
zeznań świadków L. K., J. W.,
M. P. i J. M. polegającej za
uznaniu ich za niewiarygodne;*

*VIII. Obrza art. 7 kpk poprzez
dokonanie dowolnej a nie
swobodnej oceny dowodu z
zeznań świadka R. S. (1);*

*IX. Obrza art. 366 § 1
kpk w zw. z art. 167 kpk
poprzez nieprzesłuchanie z
urzędu świadka A. C., który
wraz z oskarżonym miał
działać w grupie przestępczej
o charakterze zbrojnym, gdy
oskarżony osoby takiej nie
zna i nie wymieniają go inni
świadkowie;*

*X. Obrza art. 366 § 1 kpk
w zw. z art. 167 kpk poprzez
nieprzesłuchanie z urzędu*

	<p><i>żadnej z osób, które zostały wymienione przez Ł. A. jako uczestniczące w spotkaniach w restauracji (...)</i></p> <p><i>a w konsekwencji</i></p> <p><i>XI. Błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku polegający na przyjęciu, że oskarżony należał do grupy przestępczej oraz dnia 28 maja 2011r. na targowisku w K. brał udział w usiłowaniu wymuszenia rozbójniczego a tym samym popełnił zarzucone mu przestępstwa.</i></p>	
<p>Zwiążle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>		
<p>Uwagi ogólne:</p> <p>Uwzględniając całokształt podstawy dowodowej zaskarżonego wyroku, uprawnioną jest ocena, że sąd pierwszej instancji orzekał w oparciu o taki materiał dowodowy, który dawał gwarancję prawidłowego rozstrzygnięcia. Zgromadzone dowody sąd ocenił z uwzględnieniem wskazań wiedzy, logiki i doświadczenia życiowego a w następstwie tak dokonanej oceny ustalił stan faktyczny nie zawierający błędów. W uzasadnieniu wyroku, sąd odniósł się do wszystkich okoliczności sprawy wskazując, które dowody, ewentualnie w jakiej części, uznał za wiarygodne a którym atrybutu takiego odmówił. Argumentacja sądu, jako rzeczowa i logiczna, zasługuje na aprobatę, tym bardziej, że skarżący nie sformułowali takich zarzutów, które mogłyby ją skutecznie zakwestionować.</p>		

Obie apelacje zasadniczo opierają się na zarzutach obrazy tych przepisów prawa procesowego, które regulują zasady oceny dowodów i negując prawidłowość tej dokonanej przez sąd pierwszej instancji, skarżący wskazują na wadliwość poczynionych w jej następstwie ustaleń faktycznych. Tak skonstruowane zarzuty uznać należy niemal za standardowe, stosunkowo jednak rzadko są skuteczne, bowiem wymagają nie tylko wykazania, że sąd przy ocenie materiału dowodowego sprawy uchybił wskazaniom, o jakich mowa w art. 7 kpk, ale także sprecyzowania, które z kryteriów ujętych w tym przepisie naruszył i czy to naruszenie mogło mieć wpływ na treść poczynionych ustaleń faktycznych. W rozpoznawanej sprawie skarżący nie tylko, że tego nie wykazali, to wykazać nie mogli, bo oceny i ustalenia sądu pierwszej instancji takimi błędami, na jakie wskazują obrońcy, nie są dotknięte. Zaprezentowana w apelacjach odmienna ocena dowodów jest prawem skarżących uwarunkowanym ich rolą procesową. Treść apelacji wskazuje jednak, że u podstaw dokonanej przez skarżących analizy materiału dowodowego sprawy leżała jej wybiórcza i uproszczona ocena podporządkowana obowiązkowi działania w interesie oskarżonych. Taki sposób wnioskowania, jako sprzeczny z regułami ujętymi w art. 7 kpk, nie może skutecznie podważyć ocen i ustaleń sądu czyniąc wniesione apelacje bezzasadnymi.

Wobec całokształtu okoliczności sprawy stwierdzić należy, że na tle innych postępowań o podobnie ukształtowanej podstawie dowodowej, a zatem

zasadniczo opartych na relacjach współsprawców przestępstw, przedmiotową sprawę istotnie różnicuje okoliczność, że relacje świadków obciążających oskarżonych nie mają charakteru odosobnionego - weryfikują się wzajemnie a także przez inne dowody. Jednocześnie dowód z pomówienia, czyli relacji współsprawców czynu, jest przewidzianym przez prawo, a zatem legalnym źródłem dowodowym. Co przy tym istotne, w przypadku działalności zorganizowanych struktur przestępczych, wyjaśnienia i zeznania współsprawców zazwyczaj stanowią jeżeli nie jedyny, to zasadniczy dowód w sprawie. Funkcjonowanie zorganizowanych grup przestępczych to obszar działań bezprawnych, nielegalnych i tym samym niejawnych a zatem niedostępnych dla osób postronnych. To sprawia, że podstawowym osobowym źródłem wiedzy o zasadach obowiązujących w takich struktur, ich uczestnikach, a także popełnianych w ich ramach przestępstwach, są osoby w działalność taką zaangażowane, a zatem je popełniające. W konsekwencji, osoby o nieposzlakowanej opinii, bezstronne i nie karane, których nienaganny styl życia jest swoistym gwarantem praworządności, a co za tym idzie prawdomówności, wiedzą w tym zakresie nie mogą dysponować, skoro w środowiskach takich nie funkcjonują. Powyższe nie oznacza, że dowód z pomówienia ma charakter uprzywilejowany, z pewnością też w takich kategoriach nie został potraktowany przez sąd.

Relacje świadków Ł. A., R. B., czy D. G. w stanie dowodowym rozpoznawanej sprawy stanowią

dowody istotnie oskarżonych obciążające. Nie ulega także wątpliwości, że z uwagi na sytuację procesową przywołanych osób, mieli oni określony interes w składaniu obciążających oskarżonych wyjaśnień i zeznań, jednak samo to, nie czyni ich zeznań mniej wartościowymi. W procedurze karnej obowiązuje jedna zasada oceny dowodów a to ujęty w art. 7 kpk obowiązek kształtowania przekonania sądu na podstawie wszystkich przeprowadzonych dowodów, ocenianych swobodnie z uwzględnieniem zasad prawidłowego rozumowania oraz wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego. Przytoczone kryteria oceny mają zastosowanie do wszystkich dowodów, przy czym w przypadku szeroko rozumianego pomówienia wymagają uwzględnienia motywacji pomawiającego, sposobu relacjonowania przez niego zdarzeń, w szczególności tego, w jaki sposób siebie w nich sytuuje, wreszcie wymagają analizy, czy jego relacji nie wykluczają inne dowody, które choć w części stanowią podstawę do dokonania lub weryfikacji ustaleń stanowiących podstawę rozstrzygnięcia (tak w orzeczeniach odnoszących się m. in. do dowodu z zeznań świadka koronnego, m.in. SN w wyroku z 20.11.2012r. WA 24/12, SA we W. w wyroku z 19.09.2013r. II AKa 266/13; SA w B. w wyroku z 6.06.2013r, II AKa 61/13; SA w K. w wyroku z dnia 25.09.2012r. II AKa 93/12). Te okoliczności nie stanowią jednak o szczególnych kryteriach oceny takiego dowodu, skoro ich uwzględnienie nakazują właśnie zasady prawidłowego rozumowania oraz wskazania

wiedzy i doświadczenia życiowego ujęte w art. 7 kpk.

Powyższe uwagi, choć ogólnej natury, stanowią punkt wyjścia dla rozpoznania apelacji obrońców oskarżonych, skoro skarżący wady zaskarżonego wyroku upatrują właśnie w dokonanej przez sąd ocenie wartości dowodowej zeznań przywołanych świadków.

Przechodząc zatem do zastrzeżeń kierowanych wobec oceny materiału dowodowego sprawy, należy stwierdzić, że ta zaprezentowana w pisemnych motywach wyroku nie jest dotknięta błędami, a jako logiczna, rzeczowa i konkretna zasługuje na aprobatę w instancji odwoławczej. Kompleksowa analiza relacji tych świadków, które dla sądu stanowiły podstawę czynienia ustaleń faktycznych uprawnia do przyjęcia takiej wartości ich wypowiedzi, jak przyjął sąd. Świadkowie konsekwentnie zeznawali o tej działalności oskarżonych, którą ujęto w przypisanych im czynach, przy czym wskazywali także na swoją działalność przestępczą, także tą w warunkach współsprawstwa z oskarżonymi. Nie ulega przy tym wątpliwości, że przestępstwa przypisane oskarżonym w rozpoznawanej sprawie, w szczególności usiłowanie wymuszenia rozbójniczego na O. handlujących w K., nie miały szczególnego znaczenia w ich działalności, co wprost wynika chociażby z zakresu przesłuchań świadków w śledztwie. Trudno także nie dostrzec, że o ile rola oskarżonego R. G. w strukturach przestępczych, w poszczególnych okresach, była rolą znaczącą, o tyle pozycja oskarżonego T. M. była znacznie niższa,

wręcz podrzędna, ograniczona do wykonywania określonych poleceń w ramach grupy. Jeżeli uwzględnić przy tym znaczącą pozycję w strukturach przestępczych tych świadków, których przywołano powyżej, zrozumiałym jest, że w swoich wypowiedziach nie poświęcają temu oskarżonemu szczególnej uwagi, zasadniczo identyfikując go z R. S. (1) ps. (...), z którego działalnością przestępczą utożsamiali T. M..

Apelacja obrońcy oskarżonego
R. G..

Zarzut I.

Sąd Okręgowy nie uchybił przepisom art. 7 kpk i art. 410 kpk oceniając dowody w sposób skutkujący przypisaniem oskarżonemu przynależności do zorganizowanej grupy przestępczej o charakterze zbrojnym, tzw. (...) w okresie nie wcześniej niż od dnia 8 kwietnia 2011r. i nie później niż do dnia 3 listopada 2011r.

Czyniąc ustalenia w tym zakresie Sąd słusznie oparł się na zeznaniach R. B., które z przyczyn omówionych w uzasadnieniu wyroku stanowią wartościowy dowód, znajdując częściowe wsparcie w pozostałym materiale dowodowym.

Świadek R. B. konsekwentnie relacjonował o okolicznościach, w jakich R. S. (2) poznał go z oskarżonym, wskazywał na jego istotną rolę w strukturze przestępczej, wprost podał, że oskarżony zgodnie ze stwierdzeniem R. S. (2), miał ogarniać Ź. i okolice, tak jak to robił kiedyś (k. 713, 2469). Świadek relacjonował o udziale oskarżonego w kolejnych spotkaniach dotyczących bieżącego funkcjonowania grupy, w tym

po zatrzymaniu R. S. (2), które miało miejsce w bliskiej przestrzeni czasowej od zapoznania oskarżonego z R. B.. To właśnie w takich warunkach oskarżony wziął udział chociażby w usiłowaniu wymuszenia rozbójniczego na O. trudniących się handlem na targu w K.. R. B. konsekwentnie identyfikował oskarżonego, także po pseudonimie, rozpoznając go podczas czynności okazania, jak i bezpośrednio na rozprawie (k. 713, 2468-2469). Wypowiedzi świadka znajdują potwierdzenie w zeznaniach D. G., który także rozpoznał oskarżonego wskazując, że jest to osoba o ps. (...). Ten świadek wskazywał, że oskarżonego widywał wielokrotnie z tego powodu, że R. G. spotykał się z R. B., odwoził go także z K. na B., podał także, że w spotkaniach tych uczestniczył także Ł. A. (k. 725, 2179). Ł. A. zeznał natomiast, że oskarżony uczestniczył w spotkaniach w gospodzie w K. (k. 185, 2197) a nadto w toku czynności oględzin zabezpieczonego notatnika R. S. (2) podał, że zapis K. dotyczy właśnie oskarżonego (k. 627 i nast., k. 2199). W konsekwencji, przy tak ukształtowanym materiale dowodowym Sąd słusznie uznał, że w przyjętym w wyroku okresie, czyli od opuszczenia zakładu karnego, oskarżony ponownie zaangażował się w działalność grupy przestępczej tzw. (...)

Obrońca oskarżonego dokonując pozornie szerokiej analizy materiały dowodowej sprawy, czyni to w sposób wybiórczy i uproszczony bowiem pomija okoliczności, które skutecznie podważają formułowane w apelacji wnioski. Chybione i to w sposób oczywisty jest stanowisko o braku powiązań oskarżonego z tzw. grupą „(...)”. W

toku postępowania, zasadniczo już na etapie śledztwa, zgromadzono szereg dowodów wskazujących nie tylko na przynależność i zaangażowanie oskarżonego w jej działalność, ale okoliczności, w jakich oskarżony przystąpił do grupy, co miało miejsce już w 2004r. Z zeznań przesłuchanych świadków, których wiedza wynikała z osobistego zaangażowania w tym czasie w tożsamą działalność przestępczą, wprost wynika, że już pod koniec 2003r. przestępcy rywalizowali o wpływy na Ż. i na tym tle doszło do konfliktu pomiędzy tzw. grupą żoliborską, do której oskarżony nie tylko należał, ale odgrywał tam wiodącą rolę, a grupą „(...)”. Ta ostatnia w efekcie podporządkowała sobie grupę żoliborską. W takich właśnie warunkach oskarżony R. G. już w 2004r. przystąpił do grupy (...) Spójne w tym zakresie zeznania złożyli S. T. (k. 2201), M. K. (k. 1000, 1015), Z. G. (2) (k. 1345, 2417), A. G. (np. k. 1191-1192, k. 2462: k. 1249, k. 2463), czy D. K. (k. 2574-2575). W zakresie zeznań A. G. podnieść należy, że był on jedną z osób zarządzających tzw. grupą żoliborską, co wynika nie tylko z jego zeznań, ale także wyroku Sądu Okręgowego w Warszawie z 23 kwietnia 2009r. w sprawie VIII K 85/09, gdzie został skazany m. in. za kierowanie tą grupą a następnie przynależność do (...) (k. 1772-1809). Choć przywołane dowody dotyczą wcześniejszego okresu (zarzut IV), to jednak mają istotne znaczenie także dla oceny ustaleń Sądu I instancji w analizowanym zakresie. Aktywna działalność oskarżonego w grupie „szkatułowej” od kwietnia 2011r. jest bowiem logiczną konsekwencją tych wcześniejszych, a przywołanych powyżej działań. Oskarżony nie

zerwał z działalnością przestępczą w okresie od 13 grudnia 2006r. do 8 kwietnia 2011r, bo ten stan faktyczny nie był aktem jego woli, a został spowodowany wyłącznie jego tymczasowym aresztowaniem.

W takich warunkach nie mogą być skuteczne zarzuty sformułowane przez obrońcę w pkt 2. Wbrew wyrażonemu tam stanowisku, udział oskarżonego w spotkaniach, na których omawiano konsekwencje aresztowania R. S. (2), ale przede wszystkim informację, że wskazany składa obciążające innych wyjaśnienia, czyli „poszedł na współpracę”, wprost świadczy o zaangażowaniu oskarżonego w działalność przestępczą w ramach grupy, o jakiej stanowi art. 258 § 2 kk. W spotkaniach takich uczestniczyły wyłącznie osoby działające w grupach przestępczych i to nie ich szeregowi członkowie, ale ci, którzy działalnością taką zarządzali, bądź co najmniej mieli prawo współdecydowania o niej. O takich spotkaniach zeznali Ł. A. (k. 108-109, 2197), D. G. (k. 725, 2179), czy w końcu R. B., który wprost wskazał na organizację spotkania m. in. z oskarżonym, czyli ps. (...), po tym, gdy dowiedzieli się, że S. poszedł na samoukaranie (k. 596, 2468; k. 716, 2469). Trafnie Sąd ustalił, że przedmiotem takich spotkań były także ustalenia co do zasad wsparcia finansowego dla członków grupy, którzy pozostawali w warunkach izolacji, bądź opuszczali areszty. Nie ulega przy tym wątpliwości, że pomoc osobom – członkom grupy, którzy znaleźli się w takiej sytuacji, zapewniały wszystkie zorganizowane struktury przestępcze.

W omówionych okolicznościach, stanowisko obrońcy, że informacja o aresztowaniu i postawie procesowej R. S. (2) była powszechnie znana, szeroko komentowana w odbiorze społecznym i R. G. jak każdy inny obywatel miał prawo rozmawiać o tej sprawie, a nadto każdy obywatel może udzielać pomocy każdemu osadzonemu nie tylko godzi w elementarne zasady wiedzy, ale jest pozbawione logiki. Osoba i poczynania R. S. (2) miały znaczenie dla organów ścigania, a wśród obywateli tylko dla tych, którzy byli zaangażowani w jego działalność przestępczą, zatem w niej uczestniczyli. Tylko takie osoby uczestniczyły w organizacji wsparcia finansowego dla osadzonych członków grup przestępczych. Nie wymaga dowodu, że osoba i postawa procesowa R. S. (2) nie miały znaczenia dla innych osób. Każdy obywatel ma również prawo wspierać, także materialnie, przebywających w aresztach członków grup przestępczych, jednak Sądowi Apelacyjnemu inicjatywy takie nie są znane, a sam skarżący na poparcie odmiennego stanowiska żadnego przykładu takich postaw obywateli nie przytoczył.

Tym samym, argumenty przywołane w pkt 2. zarzutów (str. 2-3 apelacji) przeczą wnioskowi, które na ich podstawie formułuje obrońca.

Nie jest także słuszne stanowisko obrońcy, by Sąd Okręgowy nie ustalił przedmiotu działalności grupy „szkatułowej”, jej rozliczeń finansowych, czy składu osobowego, bowiem wprost temu przeczą ustalenia odzwierciedlone w ramach rekonstrukcji stanu faktycznego w tym zakresie, wsparte także we wstępnej części uzasadnienia,

gdzie Sąd w sposób szczegółowy przedstawił działalność i relacje grup (...) i szkatułowej, w tym okoliczności, w jakich tej ostatniej została podporządkowana grupa żoliborska, w której działał oskarżony.

W konsekwencji, analiza całokształtu okoliczności sprawy (art. 410 kpk), przy uwzględnieniu kryteriów wiedzy, logiki i doświadczenia życiowego (art. 7 kpk), prowadzi do wniosku o bezzasadności i to oczywistej zarzutów apelacji kierowanych wobec rozstrzygnięcia Sądu Okręgowego z pkt. I części rozstrzygającej zaskarżonego wyroku.

Zarzut II.

Sąd Okręgowy prawidłowo ustalił, że oskarżony w dniu 28 maja 2011r. w ramach zorganizowanej grupy przestępczej uczestniczył w usiłowaniu wymuszenia rozbójniczego, tzw. haraczu, na obywatelach Armenii trudniących się handlem na targowisku w K.. Na udział oskarżonego w tym przestępstwie wprost wskazują Ł. A., D. G., R. B. i S. K.. Pierwsi trzej świadkowie zgodnie zrelacjonowali tak w zakresie okoliczności zdarzenia, jak i uczestników, wśród nich oskarżonego. S. K. podał natomiast, że o udziale oskarżonego w wymuszeniu rozbójniczym na A. wie z jego relacji (k. 1384, 2418).

Wbrew stanowisku obrońcy, ustaleń Sądu Okręgowego, nie podważa brak precyzyjnego ustalenia ról wszystkich uczestników przestępstwa, w tym R. G.. Zarzucony oskarżonemu czyn został popełniony w ramach zorganizowanej grupy przestępczej i wzięło w nim udział ok.

20 – 30 sprawców. Zdarzenie z 28 maja 2011r. miało miejsce po wcześniejszej próbie wymuszenia haraczu przez R. B. i Ł. A., którzy założyli, że samo zastraszenie pokrzywdzonych przyniesie oczekiwany skutek, lecz tak się nie stało. Nie ulega zatem wątpliwości, że w dacie czynu z udziałem oskarżonego, sprawcy poprzez udział w nim tak dużej grupy osób chcieli w ten sposób zademonstrować swoją siłę, co w efekcie osiągnęli dotkliwie bijąc pokrzywdzonych. Co przy tym istotne, w tym konkretnie celu zostali oni wydzwonieni przez organizatorów przestępstwa, czyli R. B. i Ł. A., w konsekwencji, każdy z uczestników wiedział, w jakim celu udaje się na targowisko w K.. Ł. A. na temat samego przebiegu zdarzenia zeznał, że po tym, jak przyjechali na miejsce ...B. zrobił zebranie na łakach obok targowiska w K., gdzie wytłumaczył wszystkim, gdzie, co i jak mają zrobić, a następnie poszliśmy na targowisko ... wywiązała się bijatyka, która trwała bardzo krótko (k. 102, 2196). Tym samym nie ulega wątpliwości, w jakim celu oskarżony R. G. przyjechał na umówione miejsce, i co istotne, że celu tego był w pełni świadomy. Zważywszy na działanie w ramach dużej grupy, co jak wykazano, miało istotne znaczenie, brak możliwości zindywidualizowania zachowania oskarżonego pozostaje bez znaczenia dla jego odpowiedzialności za ten czyn. Nie ulega bowiem wątpliwości, że uczestniczył w nim po stronie napastników i z zamiarem osiągnięcia skutku, o jakim stanowi art. 282 kk a nie bezstronnego obserwatora, jak zdaje się sugerować obrońca.

Zarzut III

Okoliczności faktyczne, do których obrońca odwołuje się w zarzucie skierowanym wobec rozstrzygnięcia Sądu Okręgowego w zakresie czynu z pkt. IV, nie stanowią o zaistnieniu w sprawie bezwzględnej przesłanki odwoławczej z art. 439 § 1 pkt 9 kpk wobec obrazy art. 17 § 1 pkt 7 kpk.

Poza uwagą Sądu Apelacyjnego nie pozostała okoliczność, że działalność oskarżonego w strukturach zorganizowanych zbrojnych grup przestępczych (...) i szkatułowej) była przedmiotem postępowania przygotowawczego już w 2005r, co wprost wynika z akt sprawy V K 170/08, do której odwołuje się obrońca. Zarzuty oskarżonego w tym zakresie były wielokrotnie modyfikowane i skutkowały wniesieniem aktu oskarżenia w przywołanej sprawie, obejmującym zarzut udziału oskarżonego w grupie (...) od czerwca do października 2003r. (II zarzut aktu oskarżenia) a następnie kierowanie tą grupą od października do grudnia 2003r. (czyn z pkt. I aktu oskarżenia). Wielokrotną modyfikację przedmiotu śledztwa a w konsekwencji zarzutów oskarżonego poprzedzających wniesienie tego aktu oskarżenia (tj. w sprawie V K 170/08) odzwierciedlają dokumenty załączone na k. 2926-3001. Liczne postanowienia w przedmiocie: łączenia spraw (z postępowaniem Prokuratury Okręgowej w Płocku VI Ds. 12/06), zmiana zarzutów i wyłączenia spraw poszczególnych osób lub czynów, w tym także oskarżonego, do odrębnych postępowań, nie uzasadniają jednak wniosku obrońcy, by postępowanie dotyczące udziału oskarżonego w okresie od 2004r. do 13

grudnia 2006r. w zorganizowanej grupie przestępczej o charakterze zbrojnym tzw. „szkatułowej” wcześniej wszczęte pozostawało w toku, bądź zostało zakończone. Skarżący nie podnosi, by w tym przedmiocie zapadło postanowienie o umorzeniu postępowania, bądź wyrok. Samo to, że ten czasokres działalności oskarżonego w strukturach przestępczych był pierwotnie objęty śledztwem poprzedzającym wniesienie aktu oskarżenia w sprawie V K 170/08 nie upoważnia do twierdzenia, by postępowanie w tym zakresie zostało zakończone. Z akt śledztwa wynika bowiem, że postanowieniem z dnia 9 września 2008r. prokurator zmodyfikował czasokres zarzutów oskarżonego kwalifikowanych z art. 258 § 2 i 3 kk ustalając czas jego działalności na okres czerwiec-grudzień 2003r. (k. 2957) i w takim zakresie postępowanie wobec oskarżonego o czyny z art. 258 § 2 i 3 kk zostało zakończone nieprawomocnym wyrokiem Sądu Okręgowego Warszawa-Praga w Warszawie (k. 3002-3018, także k. 2313 i nast.). Tym samym, w zakresie czynu zarzucanego i przypisanego oskarżonemu w rozpoznawanej sprawie w pkt. IV wyroku nie zaistniała bezwzględna przesłanka odwoławcza z art. 439 § 1 pkt 9 kpk. Bez znaczenia dla ustaleń w analizowanym zakresie pozostaje to, że materiał dowodowy rozpoznawanej sprawy i postępowania V K 170/08 w części pozostaje tożsamy, skoro przedmiot obu postępowań odzwierciedlony został w zarzutach aktów oskarżenia i tożsamy nie jest. Przywołana sprawa sądu (...), w zakresie odpowiedzialności oskarżonego z art. 258 kk obejmuje wyłącznie zarzuty jego udziału w tzw. grupie (...), gdy rozpoznawana dotyczy

okresu późniejszego i udziału w tzw. grupie (...)

Wbrew twierdzeniom obrony, dokonując oceny materiału dowodowego sprawy w zakresie przestępstwa przypisanego oskarżonemu w pkt. IV wyroku, Sąd nie uchybił wskazaniom art. 7 kpk i art. 410 kpk, w szczególności oceniając te dowody, które obrońca przywołał w zarzucie oznaczonym pkt. 2.

Świadek Z. G. (1) rzeczywiście zeznawał na okoliczność udziału oskarżonego w grupie (...), jednoznacznie jednak stwierdził, że po podziale tej grupy, oskarżony przeszedł do tzw. grupy (...). Świadek w tym zakresie podał, że ... doszło do tego, że oni tj. (...) i G. dogadali się z tamtymi i przeszli na ich stronę (k. 1345, 2417). Relacjonując w zakresie okoliczności, w jakich miało miejsce to dogadanie się Z. G. (1) podał, że odbyło się to w warunkach konfliktu a S., K. i ruski, na którego mówiono P... wtedy to byli przywódcy tamtej grupy terroryzowali P., G., (...) (k. 1345, 2417). W efekcie, rację ma obrońca, że z relacji świadka wynikają te okoliczności, które przytoczono w apelacji, jednak skarżący w sposób wybiórczy odniósł się do tego dowodu pomijając, że świadek przyznał przejście oskarżonego do tzw. „(...)”.

Świadek D. K. również potwierdził przynależność oskarżonego do grupy (...), kojarzył go z pobieraniem haraczy z (...), agencji towarzyskich i komisów samochodowych w tym rejonie. Świadek ten zeznał, wbrew stanowisku apelacji, że grupa ta przeszła „pod S.” (k. 2574-2575). W konsekwencji, także kompleksowa analiza treści zeznań tego świadka

nie upoważnia do takich wniosków, jakie sformułowano w apelacji.

Świadek A. G. złożył szerokie zeznania na temat swojej działalności przestępczej, ale także oskarżonego, który należał do grona jego najbliższych współpracowników. Odwołując się do zeznań tego świadka obrońca przytacza te wypowiedzi, które w jego ocenie podważają słuszność ustalenia, że oskarżony od początku 2004r. do grudnia 2006r. przynależał do tzw. „(...)”, gdy kompleksowa analiza relacji świadka ustalenia Sądu w tym zakresie w pełni potwierdza. Świadek A. G. szczegółowo przedstawił okoliczności, w jakich wraz z oskarżonym przeszli do tzw. (...). Podał, że przez długi czas na Ż. działali samodzielnie, ale potem na początku 2004r. został przejęci przez tzw. „grupę (...)” i podlegali pod T. ps. (...). Świadek zeznał, że początkowo odprowadzali procent od zysków – 20%, potem 70%, w późniejszym czasie była to stała opłata 2.000zł miesięcznie a (...) dzielili się z nimi zyskami z narkotyków rozprowadzanych na Ż., co wcześniej mieli tylko dla siebie (k. 1192, 2462). Relacjonując w zakresie warunków, w jakich grupa została przejęta, świadek wprost podał w trakcie rozmów oni zażądali 20% dochodów z (...) oraz podporządkowania się ich grupie... Nie było żadnych negocjacji, oni nam to narzucili. Ja z G. nie oponowaliśmy, zgodziliśmy się (k. 1249, 2463). A. G. podnosił także, że jego relacje z K. nie układały się dobrze, bo ktoś mu doniósł, że świadek mówił na niego (...) i dlatego częściej na spotkania z nim jeździł oskarżony. Wskazał przy tym, że mówił tak o K. w tym okresie, gdy nie byłem u niego w grupie (k.

1254-1255, 2463). Relacja świadka znajduje wsparcie w wyroku Sądu Okręgowego w Warszawie z dnia 23 kwietnia 2012r. w sprawie VIII K 85/09, gdzie został skazany m. in. za udział w zorganizowanej grupie przestępczej o charakterze zbrojnym kierowanej przez R. S. (2), w okresie od lutego 2004r. do grudnia 2006r. (k. 1772-1809).

Przy takiej treści zeznań A. G., wykazywanie w apelacji, że dowód ten podważa ustalenia Sądu w zakresie udziału oskarżonego w tzw. grupie szkatułowej, nie może być skuteczne.

Apelacja obrońcy oskarżonego T. M..

Zarzuty I-IV.

Sąd Okręgowy słusznie przyjął, że zeznania świadków Ł. A., R. B. i D. G. stanowią wartościową podstawę ustaleń faktycznych wobec oskarżonego T. M.. Temu oskarżonemu świadkowie poświęcają znacznie mniej uwagi aniżeli R. G., nie ulega jednak wątpliwości, że wynika to z innej roli T. M. w strukturze przestępczej, podrzędnej w stosunku do tej, jaką pełnił współoskarżony. Powyższe nie oznacza jednak, by ustalenia Sądu Okręgowego wobec oskarżonego nie miały charakteru pewnego, jednoznacznego.

Wbrew stanowisku obrońcy, Sąd zasadnie uznał, że relacje przywołanych świadków są spójne, logiczne i konsekwentne.

Ł. A. podał, że oskarżonego – jako ps. (...) - poznał przez R. S. (1) ps. (...), który był bliskim kolegą B. (k. 92, 2196). Relacjonował o działalności oskarżonego w ramach grupy, w szczególności jego udziale

w spotkaniach jej członków w gospodarze w K., konsekwentnie także podawał, że oskarżony uczestniczył w próbie wymuszenia haraczy na O. handlujących na targowisku w tej miejscowości (k. 101-102, 2196; k. 108-109, 2197; k. 176-178, 2197; k. 183-187, 2197; k. 617, 2198). Świadek prawidłowo także zidentyfikował oskarżonego w czasie czynności okazania wizerunku (k. 1508, 2199).

Świadek D. G. wskazywał na oskarżonego jako osobę, której przekazywał amunicję (k. 751-752, 2179). Świadek, podobnie jak Ł. A., oskarżonego identyfikował z R. S. (1) ps. (...) a określając uczestników zdarzenia na targowisku w K., wskazał, że ...byli chłopaki od B., od S. i od K. (k. 140-143). Wbrew stanowisku obrońcy, świadek D. G. w toku czynności okazania wizerunku, wskazał na oskarżonego, podnosząc, że w wyjaśnieniach określał go jako (...) od S. (k. 633-634, 639-640, 2179), prawidłowo także rozpoznał ps. (...), czyli świadka R. S. (1) (k. 543-544, 2178).

R. B., do którego zeznań obrońca również się odwołuje, podał, że oskarżonego ps. (...) kojarzy z mężczyzną, którego poznał za pośrednictwem ps. (...). W zakresie roli oskarżonego wskazał, że na pewno był dwukrotnie na spotkaniach moich i Ł. A. z innymi osobami (k. 746), relacjonował także o jego szerszym zaangażowaniu w działalność przestępczą przez Ł. A. ... brał udział w jakimś wymuszeniu i chyba pobiciu ps. (...). Świadek podał także, że na pewno ps. (...) poznał też D. G.... (k. 746). R. B. zarówno w toku śledztwa, jak i na rozprawie, rozpoznał oskarżonego jako osobę o ps. (...) (k. 2471).

Wobec przywołanych zeznań świadków nie ulega wątpliwości, że osobę oskarżonego zgodnie łączą z R. S. (1) (ps. (...)), wskazują na zaangażowanie oskarżonego w działalność grupy, podnosząc chociażby kwestie broni i jego udziału w przestępstwach siłowych, w tym w próbie wymuszenia haraczu na obywatelach Armenii handlujących na targowisku w K.. Rację ma obrońca, że w zakresie udziału oskarżonego w wymuszeniu rozbójniczym na obywatelach Armenii, zasadnicze znaczenie mają zeznania Ł. A., jednak w przywołanym zakresie znajdują one wsparcie w relacjach pozostałych świadków a jako takie stanowią wiarygodną podstawę ustaleń faktycznych.

Sąd Okręgowy nie uchybił wskazaniom art. 7 kpk uznając za wiarygodne zeznania A. S. i przyjmując, że wspierają one relacje świadków przywołanych wyżej. A. S. rzeczywiście nie wskazywał na osobę oskarżonego T. M., ale z jego wypowiedzi wynika wiodąca rola świadków R. B. i Ł. A. w strukturach zorganizowanej przestępczości w czasie ujętym w zarzutach obu oskarżonych. Świadek ten wskazał w szczególności na sytuację, która miała miejsce po zatrzymaniu R. S. (2), na spotkania osób zaangażowanych w działalność grup przestępczych w celu omówienia konsekwencji tego zdarzenia, w tym ustalenia zasad finansowania członków grupy. Świadek podał, że spotkanie takie zostało zorganizowane w K. a uczestniczył w nim m. in. mężczyzna o pseudonimie (...) oraz wielu innych mężczyzn, których ja nie znałem (k. 56). Świadek zeznał także na okoliczność usiłowania wymuszenia

rozbójniczego na obywatelach Armenii (w zeznaniach określa ich jako Rosjan) na targowisku w K.. W tym zakresie wskazał, że w zdarzeniu brało udział ponad 30 mężczyzn, wśród nich ps. (...) i dużo chłopaków od ps. (...)... byli też B. (k. 58). Tym samym w pełni uprawniona jest ocena Sądu Okręgowego, że zeznania A. S. wspierają relacje świadków R. B., Ł. A. i D. G., skoro świadek relacjonuje o tożsamy okolicznościach, na które wskazują przywołane osoby.

Podobna argumentacja ma zastosowanie do zeznań S. K.. Świadek ten nie relacjonuje co do osoby oskarżonego T. M., ale szeroko zeznaje na okoliczność działalności przestępczej pozostałych osób, w tym współoskarżonego (w szczególności k. 1379-1384, 2418). Tym samym Sąd i instancji słusznie uznał, że także relacja tego świadka w części pozytywnie weryfikuje treść tych dowodów osobowych, które obciążają oskarżonego.

W omówionych warunkach, ocena Sądu Okręgowego, że zeznania przywołanych świadków są spójne jest w pełni uprawniona, wykluczając słuszność odmiennego stanowiska wyrażonego w apelacji.

Kwestie dotyczące wartości zeznań przywołanych świadków wobec ich karalności i zaangażowania w działalność w ramach zorganizowanej grupy przestępczej omówiono we wstępnej części uzasadnienia.

Obrońca oskarżonego, odnosząc się do charakteru obciążającego oskarżonego materiału dowodowego a to relacji współsprawców czynów, których część skorzystała z uprawnienia z art. 182 § 3 kpk, wskazuje, że wyrok oparty na takiej

podstawie nie spełnia wymogów art. 6 Konwencji o Ochronie Praw Człowieka i Podstawowych Wolności.

W przywołanym przepisie uregulowano prawo jednostki do rzetelnego, publicznego procesu. W jego ramach, osobie oskarżonej przysługuje prawo do przesłuchania lub spowodowania przesłuchania świadków oskarżenia oraz żądania obecności i przesłuchania świadków obrony na takich samych warunkach jak świadków oskarżenia (art. 6 ust. 3 lit. d). W rozpoznawanej sprawie, zasadniczymi świadkami oskarżenia są współsprawcy zarzuconych oskarżonym przestępstw. W sytuacji, w której osoby te wskazując na niepamięć, bądź korzystając ze swoich uprawnień procesowych, odmówiły odpowiedzi na pytania, sąd ujawnił ich wcześniejsze wypowiedzi, co do których zajęli stanowisko. Taką sytuację wprost regulują przepisy art. 391 § 1 i 2 kpk w zw. z art. 182 § 3 kpk. Zasada bezpośredniości należy do podstawowych reguł procesu karnego, jednak w określonych sytuacjach, siłą rzeczy podlega ograniczeniu z wszystkimi tego konsekwencjami a zatem i tą, że obrona nie ma możliwości zadawania pytań. Powyższe nie oznacza, niejako automatycznie, pozbawienia prawa do obrony poprzez kwestionowanie wartości takiego dowodu, bo prawo to pozostaje skuteczne, tyle, że musi być realizowane w ramach innych czynności dowodowych.

Konwencja nie określa zasad dopuszczalności dowodów, ani sposobów ich oceny. Analiza dowodów w aspekcie ich przydatności i znaczenia dla rozstrzygnięcia, zawsze należy do

sądów krajowych. Ocenie w ramach Konwencji podlega natomiast rzetelność zastosowanej procedury a ta polega m. in. na ustaleniu przestrzegania prawa do obrony. Trybunał wskazując na możliwość kwestionowania przez obronę treści dowodu, obok prawa do bezpośredniego jego przeprowadzenia z udziałem obrony, podnosi także szereg innych okoliczności, jakie należy uwzględnić przy ustaleniu jego wartości. Do takowych zalicza chociażby okoliczności jego uzyskania a co do prawidłowości a tym samym legalności działań w tym zakresie, w rozpoznawanej sprawie nie można mieć wątpliwości. Odnosząc się w końcu do oceny wartości zeznań przywołanych wyżej świadków podnieść należy, że orzecznictwo Trybunału wskazując na realizację prawa do obrony jako zasadniczego wyznacznika rzetelnego procesu, nie uprawnia wniosku, by okoliczności podlegające dowodzeniu w toku procesu musiały wynikać tylko z takich dowodów, które znajdują wsparcie w pozostałym materiale dowodowym sprawy. Naruszenie art. 6 Konwencji można przede wszystkim rozważyć w przypadku zaniechania przeprowadzenia dowodu przez sąd krajowy, a taka sytuacja w rozpoznawanej sprawie nie miała miejsca. Prawo do obrony ujęte w konwencji to przede wszystkim możliwość kwestionowania dowodów obciążających a tym samym sprzeciwiania się ich wykorzystaniu przez sąd a nie sposób przyjąć, by w tym zakresie, zostało ono chociażby ograniczone.

Zarzut V.

Sąd nie uchybił przepisom prawa procesowego wskazanym w tym zarzucie przy czynności przesłuchania D. G.. Świadek ten skorzystał z prawa odmowy składania zeznań w oparciu o art. 182 § 3 kpk a zatem jego wcześniejsze zeznania i wyjaśnienia podlegały ujawnieniu w trybie art. 391 § 2 kpk. Świadek zajmując stanowisko co do treści ujawnionych protokołów wskazał, że rozpoznaje oskarżonego R. G. (k. 2179) a skoro skorzystał z prawa odmowy składania zeznań, to powyższe wyłączało możliwość jego przesłuchania w zakresie szerszym, a zatem obejmującym pytania.

Zarzut VI.

Sąd Okręgowy prawidłowo ocenił wartość dowodową wyjaśnień oskarżonego, które zasadniczo sprowadziły się do zanegowania udziału w zarzuconych mu czynach. Trafnie Sąd wskazał, że wobec sprzeczności jego oświadczenia z zeznaniami świadków, które w części wzajemnie się weryfikują, jego relacja nie może stanowić podstawy prawidłowych ustaleń faktycznych.

Zarzut VII.

Tozsama argumentacja – jak powyżej – znajduje zastosowanie do dokonanej przez Sąd oceny zeznań świadków L. K., J. W., M. P. i J. M.. Świadkowie ci zaprzeczyli udziałowi w przestępstwach zarzuconych oskarżonym i wiedzy w tym przedmiocie. Z relacji Ł. A., D. G. i R. B. wynika przy tym, że L. K. określany jako L. z B. wraz z innymi osobami uczestniczył w działalności (...), przywołani świadkowie określali ich jako B.. Do grupy tej należał m. in. M. P.. W konsekwencji, dwaj wymienieni

świadkowie nie współpracowali na co dzień z oskarżonym T. M., skoro ten zasadniczo działał z R. S. (1). Niezależnie od zasadniczej motywacji świadków, także z tego powodu nie musieli oni bliżej znać oskarżonego (...).

Dokonując odmiennej oceny wartości zeznań przywołanych osób, obrońca pomija, że L. K. i M. P. kwestionują także własną działalność przestępczą, w sytuacji, gdy obaj zostali prawomocnie skazani za przynależność do tzw. (...) a L. K. także za usiłowanie wymuszenia rozbójniczego na obywatelach Armenii (k. 2610-2614).

Zarzut VIII.

Sąd prawidłowo ujawnił wyjaśnienia świadka R. S. (1), skoro jego przesłuchanie nie było możliwe wobec tego, że nie ustalono miejsca jego pobytu. Wyjaśnienia świadka ograniczyły się do jego przyznania się do czynów, w tym udziału w tzw. „grupie szkatułowej”. Świadek został zatrzymany w toku postępowania apelacyjnego i na wniosek obrońcy oskarżonego doprowadzony celem przesłuchania, jednak wobec tego, że skorzystał z uprawnienia z art. 182 § 3 kpk, jego bezpośrednie przesłuchanie nic nie wniosło do sprawy.

Zarzuty IX. i X.

Sąd Okręgowy nie był zobligowany do przeprowadzenia postępowania dowodowego w zakresie szerszym, aniżeli wynikało to z wniosków dowodowych stron. Prokurator w akcie oskarżenia a obrońca we wniosku dowodowym (k. 2553) wnieśli o przesłuchanie w charakterze świadków wskazanych tam osób i wnioski te zostały

przez Sąd pozytywnie rozpoznane. Sąd ma obowiązek przeprowadzić z urzędu tylko takie dowody, które w świetle całokształtu okoliczności sprawy uznać należy za niezbędne dla prawidłowości rozstrzygnięcia, gdy te wskazane w zarzutach charakteru takiego mieć nie mogły a skarżąca nie wykazała powodów do odmiennej oceny.

Niezależnie od powyższego, chybione jest stanowisko obrońcy, by Sąd nie przesłuchał żadnej z osób, które brały udział w spotkaniach w restauracji (...). Świadek Ł. A. podczas przesłuchania w dniu 3 lipca 2014r. (k. 108-109, 2197) wymienił uczestników tych spotkań, wśród nich siebie, oskarżonych i R. B., a te osoby złożyły wyjaśnienia i zeznania. Samo to sprawia, że zarzut o nieprzesłuchaniu żadnej z osób jest chybiony. Nadto istotną część osób wymienionych przez Ł. A. określana jest przez niego pseudonimami, trudno zatem osoby te zidentyfikować, tym bardziej, że w toku procesu strony żadnej inicjatywy w tym zakresie nie wykazywały.

Zarzut XI.

Wobec rozstrzygnięcia w oparciu o kompletny materiał dowodowy, który – z przyczyn omówionych wyżej - Sąd ocenił w oparciu o kryteria wskazane w art. 7 kpk, ustalenia faktyczne poczynione na takiej podstawie nie są dotknięte błędem.

Wniosek

W obu apelacjach – o zmianę wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonych, ewentualnie o jego uchylenie i

zasadny

częściowo zasadny

niezasadne

przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania.		
Zwiąże o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.		
Wobec bezzasadności zarzutów apelacyjnych.		

4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU	
1.	Nie stwierdzono.
5. ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO	
<i>5.1. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji</i>	
1.	Przedmiot utrzymania w mocy
<u>Wobec oskarżonego R. G. – w części zaskarżonej.</u> <u>Wobec oskarżonego T. M. – w całości.</u>	
Zwiąże o powodach utrzymania w mocy	
Bezzasadność zarzutów apelacyjnych.	
<i>5.2. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji</i>	
1.	Przedmiot i zakres zmiany

Zwiąże o powodach zmiany	

<u>5.3. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji</u>		
<u>5.3.1. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia</u>		
1.1.	-----	# art. 439 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia		
2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia		
3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia		
4.1.		# art. 454 § 1 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia		
<u>5.3.2. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania</u>		
<u>5.4. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku</u>		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
6. Koszty Procesu		

Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności
	Rozstrzygnięcie o kosztach sądowych postępowania apelacyjnego znajduje uzasadnienie w treści art. 636 § 1 kpk i art. 633 kpk, przy czym wysokość opłat Sąd ustalił na podstawie art. 2 ust. 1 pkt 5 i art. 3 ust. 1 Ustawy z dnia 23 czerwca 1973r. o opłatach w sprawach karnych.

7. PODPIS
Ewa Gregajtys Anna Zdziarska Paweł Dobosz

<u>1.3. Granice zaskarżenia</u>			
Kolejny numer załącznika	1		
Podmiot wnoszący apelację	Obrońca oskarżonego R. G..		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Rozstrzygnięcie co do winy.		
<u>1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia</u>			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		

<u>1.3.2. Podniesione zarzuty</u>		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego,	

	przepadku lub innego środka		
#	art. 439 k.p.k.		
#	brak zarzutów		
1.4. Wnioski			
#	Uchylenie	#	zmiana
1.3. <u>Granice zaskarżenia</u>			
Kolejny numer załącznika	2		
Podmiot wnoszący apelację	Obróńca oskarżonego T. M..		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Rozstrzygnięcie co do winy.		
1.3.1. <u>Kierunek i zakres zaskarżenia</u>			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
1.3.2. <u>Podniesione zarzuty</u>			

Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	

#	brak zarzutów	
<u>1.4. Wnioski</u>		
#	Uchylenie	# zmiana